

Samme ikke maatte være villigt til for Kongerigets Bedkommende at søge saadanne Bestemmelser gjennemførte at Vedtagelsen af det omhandlede Lovudkast for bemeldte Hertugdømme ikke vilde komme til at bevirke et Brud paa den hidtil bestaaende Overensstemmelse mellem den Slesvigiske og den kongerigiske Fattiglovgivning. Under de Overvejelser, hvorfor denne Sag derefter har været Gjenstand i Ministeriet, har man maattet finde, at der er Grund til ikke blot at imødekomme det af det holsteen-lauenborgiske og det slesvigiske Ministerium udtalte Ønske, men ogsaa at søge udvirket en lignende Bestemmelse med Hensyn til det indbyrdes Forhold imellem Communerne i Kongeriget. For disses Bedkommende er Forholdet nu ved Fbdg. 24de Januar 1844 § 14 ordnet saaledes, at der i Sygdomstilfælde undtages ikke maa beregnes en høiere Erstatning end 72 p. om Ugen, saaledes at dette Beløb, naar det er en Familie, der understøttes, kun kan fordres for Hovedpersonen, hvorimod der for hvert af de flere andre til samme hørende Individuer i det Høieste maa beregnes 36 p. ugentlig. For Udgifterne i Sygdomstilfælde er der derimod ikke foreskrevet noget Maximum, og disse kunne derfor fordres erstattede efter Regning med deres fulde Beløb, dog at Indenrigsministeriet har anseet sig berettiget til efter Omstændighederne at nedsætte Fordringer, der ere fundne overdrevne. Hvad nu det for de almindelige Forplejningsomkostninger foreskrevne Maximum angaaer, da gjælder det ikke mindre for Kongerigets Bedkommende end for de tvende andre Landsdele, at dette Maximum er i Forhold til det Beløb, som de nævnte Omkostninger i Virkeligheden ordentligviis ville andrage, og er langt lavere end paa den Tid, Fbdg. 24de Januar 1844 blev givet, da der siden den Tid er indtraadt en saa betydelig Forhøielse i Prisen paa de første Livsfornödenheder. Dette giver ikke blot Anledning

til at Communerne stundom søge at unddrage sig deres Forpligtelse med Hensyn til den imidlertidige Forsørgelse af andensteds hjemmehørende Personer, men Utilstrækkeligheden af dette Maximum er navnlig prægraverende for Kjøbstæder, hvor Forplejningen i Reglen vil være betydeligere end paa Landet. Særlig uheldig synes den nuværende Ordning endelig at være i de Tilfælde, hvor en Commune i Genhold til Pl. 28de Decbr. 1827 § 2, jfr. Pl. 6te Novbr. 1839 § 3, maa antage sig et Individ, hvis Forsørgelsessted ikke har været at finde, imod derfor at erholde Godtgørelse efter den heromhandlede Regel henholdsvis af vedkommende Amtrepartitionsfond eller ved Repartition paa Amtets Kjøbstæder; thi Communen er herved udsat for ikkun at erholde et meget utilstrækkeligt Wederlag for en Udgiftsbyrde, som den kun har maattet overtage, fordi den virkelig forpligtede Commune ikke har kunnet findes, og som mulig kan komme til at paahvile den i et længere Tidrum. Af disse Hensyn, og da den af det holsteen-lauenborgiske og det slesvigiske Ministerium foreslaaede Forhøielse i Maximum for Erstatningen for de almindelige Forplejningsomkostninger i og for sig synes at være passende, har Ministeriet fundet, at denne ogsaa egner sig til at tages til Følge saavel for det indbyrdes Forhold imellem Communerne i Kongeriget, som for Forholdet imellem disse og Communerne i de tvende andre Landsdele. Hvad dernæst angaaer Erstatningen for Guur og Pleie i Sygdomstilfælde, da kunde det vel paa Grund af den store Forskjel, der i de enkelte Tilfælde kan være imellem de hørende Udgifter, ved første Diekast synes at der ikke for det indbyrdes Forhold imellem Communerne i Kongeriget var tilstrækkelig Grund til at forandre den nuværende Ordning, hvor efter Erstatningen, som berørt, kan fordres med Udgifternes virkelige Beløb. Det har imidlertid